

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/2/2024
Identifikačné číslo spisu:	4421010571
Dátum vydania rozhodnutia:	08.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4421010571.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvinenému V. N. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na verejnom zasadnutí konanom 8. októbra 2024 v Bratislave o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky v neprospech obvinenej V. G. a dovolaniach obvinených V. N. a V. G. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 11. apríla 2023, sp. zn. 1To/23/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky a obvinených V. N. a V. G. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nové Zámky (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 22. decembra 2022, sp. zn. 4T/56/2021, uznal obvinených V. N. a V. G. vinných z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pričom obvinený V. N. aj s poukazom na § 38 ods. 5 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

od 18. januára 2020, v presne nezistené dni do 7. apríla 2021, si obžalovaní po predchádzajúcej vzájomnej dohode bez povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky zadovážovali psychotropnú látku „pervitín“ na rôznych dosiaľ nezistených miestach od dosiaľ nezistených osôb pre vlastnú potrebu a tiež za účelom predaja iným osobám, ktorú následne prechovávali pri sebe, alebo v mieste svojho bydliska, delili na menšie dávky a predávali za 10,00 eur za jednu dávku alebo poskytli výmenou za iné veci viacerým osobám najmä Y. W., V. O.S., Y. Z., B. M., W. W., E. Š., Ľ. Z.Š., W. Z., pričom dňa 7. apríla 2021 po tom, ako si obžalovaní po vzájomnej dohode zadovážili drogu „pervitín“

pri obci N. od dosiaľ nezistenej osoby, túto prevážali do obce B. na osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Fabia EČ: M. XXX X., v ktorom bola pri prehliadke vozidla zaistená alobalová skladačka s obsahom kryštalického materiálu s hmotnosťou 345 mg a s priemernou koncentráciou metamfetamínu 26,9 % hmotnostného, čo zodpovedá najmenej dvom obvykle jednorazovým dávkam drogy, tri zatavené plastové injekčné striekačky s obsahom kryštalického materiálu s celkovou hmotnosťou 402 mg, s priemernou koncentráciou metamfetamínu 36 % hmotnostného, čo odpovedá najmenej štyrom obvykle jednorazovým dávkam drogy, plastové vrecko s obsahom kryštalického materiálu s hmotnosťou 4.496 mg o priemernej koncentrácii metamfetamínu 36,3 % hmotnostného, čo predstavuje najmenej 41 obvykle jednorazových dávok drogy a 9 plastových vreciek s tlakovým uzáverom o celkovej hmotnosti 299 mg a priemernej koncentrácii metamfetamínu 4,2 % hmotnostného, čo predstavuje 1 obvykle jednorazovú dávku drogy, pričom účinná látka „pervitín“ - metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradená do II. skupiny psychotropných látok, na držbu ktorej je potrebné povolenie Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, pričom obžalovaný V. N. bol rozsudkom Okresného súdu Galanta zo 7. augusta 2009, sp. zn. 3T/203/2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. augusta 2009, odsúdený za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona, zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Trestného zákona a iné.

Za to obvinenému V. N. okresný súd uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona a pri zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, ods. 4 s poukazom na § 74 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na 2 roky.

Obvinenej V. G. okresný súd podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, pri nezistení okolností poľahčujúcich podľa § 36 Trestného zákona a pri zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň jej okresný súd podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, s poukazom na § 74 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 78 ods. 1 Trestného zákona jej uložil ochranný dohľad na 2 roky.

Okresný prokurátor a obvinení V. N. a V. G. napadli uvedený rozsudok okresného súdu odvolaniami, o ktorých Krajský súd v Nitre (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 11. apríla 2023, sp. zn. 1To/23/2023, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinených V. N. a V. G. uznal vinných z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022, s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a obvineného V. N. aj s poukazom na § 38 ods. 5 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v období minimálne od februára 2020 až do 7. apríla 2021, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, bez povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky si zadovážovali psychotropnú látku „pervitín“ na rôznych miestach v Seredi a okolí od nezistených osôb pre vlastnú potrebu a tiež za účelom predaja iným osobám, ktorú následne prechovávali pri sebe a v mieste svojho bydliska v obci B., delili na menšie dávky a predávali za 10,00 eur za jednu dávku, poskytovali výmenou za iné veci, a to B. M., W. Z., V. O. a obžalovaný V. N. aj Y. W., E. Š., Ľ. Z., W. W., Y. Z., pričom 7. apríla 2021 po tom, ako si

obžalovaní po vzájomnej dohode zadovážili drogu „pervitín“ pri obci N. od dosiaľ nezistenej osoby, túto prevážali do obce B. na osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Fabia EČ: M. XXX X., v ktorom bola pri prehliadke vozidla zaistená alobalová skladačka s obsahom kryštallického materiálu s hmotnosťou 345 mg a s priemernou koncentráciou metamfetamínu 26,9 % hmotnostného, čo zodpovedá najmenej dvom obvykle jednorazovým dávkam drogy, tri zatavené plastové injekčné striekačky s obsahom kryštallického materiálu s celkovou hmotnosťou 402 mg s priemernou koncentráciou metamfetamínu 36% hmotnostného, čo zodpovedá najmenej štyrom obvykle jednorazovým dávkam drogy, plastové vrečko s obsahom kryštallického materiálu s hmotnosťou 4.406 mg o priemernej koncentrácii metamfetamínu 36,3 % hmotnostného, čo predstavuje najmenej 41 obvykle jednorazových dávok drogy a 9 plastových vreciek s tlakovým uzáverom o celkovej hmotnosti 299 mg a priemernej koncentrácii metamfetamínu 4,2 % hmotnostného, čo predstavuje 1 obvykle jednorazovú dávku drogy, pričom účinná látka „pervitín“ - metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradená do II. skupiny psychotropných látok, pričom obžalovaný V. N. bol rozsudkom Okresného súdu Galanta zo 7. augusta 2009, sp. zn. 3T/203/2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. augusta 2009 odsúdený za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Trestného zákona a iné k trestu odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a 10 (desať) mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, z ktorého bol podmiennečne prepustený 18. októbra 2013.

Za to obvinenému V. N. krajský súd uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, s prihliadnutím na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia a zároveň mu podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 4 a § 74 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 2 roky.

Obvinenej V. G. krajský súd podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, postupom § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, s prihliadnutím na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 4 a § 74 ods. 1 Trestného zákona jej uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 2 roky.

Proti rozsudku krajského súdu, ktorý bol prokurátorovi doručený 6. júna 2023, obvineným V. N. a V. G. doručený 8. júna 2023 a ich obhajcom 6. júna 2023 a 17. júna 2023, podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v neprospech obvinenej V. G. 12. septembra 2023 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Obvinený V. N. podal proti rozsudku krajského súdu prostredníctvom na dovolacie konanie ustanoveného obhajcu 10. októbra 2023 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku; obvinená V. G. podala proti rozsudku krajského súdu prostredníctvom na dovolacie konanie ustanoveného obhajcu 4. decembra 2023 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení mimoriadneho opravného prostriedku po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných generálny prokurátor uviedol, že s rozhodnutím krajského súdu o uloženom treste (obvinenej V. G., pozn.), resp. s úvahami, ktoré ho k vydaniu napadnutého výroku rozsudku viedli, sa nestotožnil a považoval ho za nezákonný. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že krajský súd porušil napadnutým rozsudkom zákon v prospech obvinenej V. G. v ustanoveniach § 34 ods. 2, ods. 4, § 38 ods. 2, ods. 4 a § 172 ods. 2 Trestného zákona. Poznamenal, že porušenie zákona spočíva v uložení trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, čím je podľa neho naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Ďalej generálny

prokurátor poukázal na § 34 ods. 2, ods. 4 prvá veta, § 38 ods. 2, ods. 4, a § 172 ods. 2 Trestného zákona a uviedol, že krajský súd sa pri rozhodovaní v predmetnej trestnej veci uvedenými zákonnými ustanoveniami dôsledne neriadil. Generálny prokurátor pokračoval, že krajský súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora týkajúce sa neopodstatneného použitia zmierňujúceho ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona okresným súdom bolo dôvodné; súčasne konštatoval, že nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona, avšak zistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Generálny prokurátor doplnil, že v danom prípade je pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností 0:1, trestná sadzba trestu odňatia slobody stanovená pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona predstavuje rozpätie s dolnou hranicou 10 rokov a hornou hranicou 15 rokov. Pokračoval, že pri zohľadnení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a na to nadväzujúcej aplikácii § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, predstavuje podľa generálneho prokurátora v predmetnej trestnej veci upravená trestná sadzba rozpätie s dolnou hranicou 140 mesiacov (11 rokov a 8 mesiacov) a hornou hranicou 180 mesiacov (15 rokov) odňatia slobody. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti podľa názoru generálneho prokurátora krajský súd vydal v predmetnej trestnej veci nezákonný rozsudok, ktorým uložil obvinenej trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, preto je podľa neho v tejto veci naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vo vzťahu k závažnosti namietaného porušenia zákona vyžadovaného ustanovením § 371 ods. 5 Trestného poriadku generálny prokurátor uviedol, že porušenie vyššie zmienených ustanovení Trestného zákona malo za následok, že obvinenej V. G. bol uložený trest viac ako 1 (jeden) rok pod zákonom ustanovenú (zvýšenú) trestnú sadzbu.

Generálny prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu vo výroku o treste uloženej obvinenej V. G. bol porušený Trestný zákon v ustanoveniach § 34 ods. 2, ods. 4, § 38 ods. 1, ods. 4 a § 172 ods. 2 Trestného zákona; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku o treste uloženom obvinenej V. G.; a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinená V. G. vo vyjadrení k podanému dovolaniu generálneho prokurátora poukázala na § 37 písm. m) Trestného zákona a uviedla, že v danom prípade na túto okolnosť, keďže nikdy pred tým nebola trestne stíhaná, je nutné prihliadať a práve vo vzťahu k nej uplatniť poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. o) Trestného zákona, a to že prispela k odhaleniu alebo usvedčeniu organizovanej skupiny, zločineckej skupiny alebo teroristickej skupiny. S poukazom na tieto skutočnosti obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie generálneho prokurátora podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol z dôvodov, že dôvody dovolania nie sú preukázané.

Obvinený V. N. v odôvodnení mimoriadneho opravného prostriedku uviedol, že vzhľadom na ním produkované návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré vykonané neboli, bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a to porušením ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku, nakoľko vykonaním ním navrhovaného doplnenia dokazovania bolo možné objasniť okolnosti svedčiace v jeho prospech tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Zdôraznil (poukazujúc aj na Ústavu Slovenskej republiky), že v rámci práva na obhajobu má obžalovaný právo požadovať, aby boli objasnené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech a medzi tieto zaradil výsluchy svedkov: Y. W., V. Š., G. Y., F. N., R. Z., mjr. J., ako aj Y. K., G. N., W. Š., V. Q., B. T., príslušníkov Policajného zboru: Š., W., nevynímajúc zásadné dôkazy, ktoré mohli vyplynúť z konfrontácií so svedkami: B. M., O. N., V. Z., E. M., W. W., Ľ. Z. a mnohých iných, ktorých v priebehu trestného konania navrhoval. Návrhy na doplnenie dokazovania mali podľa neho slúžiť k preukázaniu jeho nevinu, pričom za významnú považoval okolnosť, že v trestnom konaní bolo vypočutých 19 svedkov, z ktorých boli na hlavnom pojednávaní vypočutí desiat. Obvinený poukázal a hodnotil výpoveď svedka M., a uviedol, že v jej súvislosti neobstojí argumentácia odvolacieho súdu, ktorý nepovažoval navrhované konfrontácie (osobitne vo vzťahu k svedkovi M. a O. N., ako aj mjr. J.) za opodstatnené odôvodňujúc ich využitím jeho práva na odopretie výpovede. Dodal, že mal právo sa kedykoľvek v priebehu konania rozhodnúť

vypovedať a pokiaľ navrhoval vykonať konfrontácie, z jeho konania bol vyvoditeľný jeho postoj k výpovedi.

Ďalej obvinený argumentoval, že v konaní boli porušené ustanovenia § 102 Trestného poriadku, nakoľko nebol vydaný príkaz na osobnú prehliadku ani súhlas prokurátora, keďže zo zápisnice o osobnej prehliadke uvedené nevyplýva. Rovnako, pokiaľ ide o prehliadku iných priestorov - osobného vozidla značky Škoda Fabia. Z príkazu na vykonanie iných priestorov - predmetného motorového vozidla - zo 7. apríla 2021 vyplynulo, že spolujazdcom toho vozidla bol vlastník vozidla B. M., ktorého súhlas k prehliadke nebol zabezpečený a významnou skutočnosťou je následná výpoveď tohto svedka v priebehu konania, ktorý sa v čase zadržania 7. apríla 2021 vo vozidle mal nachádzať, pričom sa uvedené podľa obvineného neuvádza v zápisnici o vykonaní prehliadky iných priestorov - motorového vozidla, hoci sa v tomto vozidle našli omamné látky, ktoré pri zohľadnení všetkých okolností mohli patriť majiteľovi vozidla, ktorý v konaní nevedel racionálnym a dôveryhodným spôsobom zdôvodniť jeho prítomnosť vo vozidle, hoci nemá vodičské oprávnenie. Pokiaľ ide o vykonanie domovej prehliadky v obci P., ani v tomto prípade nebol podľa obvineného zabezpečený súhlas ani prítomnosť majiteľa nehnuteľnosti, hoci bol vopred známy a to ani dodatočne v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Pokiaľ boli porušené ustanovenia o vykonaní osobnej prehliadky, prehliadky iných priestorov a dokonca domovej prehliadky, nemôžu byť podľa obvineného použité ako dôkazy, nakoľko ide o nezákonný dôkaz. Z uvedeného je podľa neho zrejmé, že všetky dôkazy, ktoré boli získané nezákonne, musia byť vylúčené, pričom nie je podľa obvineného prípustné ani využitie ďalších dôkazov, ktoré boli získané priamo alebo nepriamo, ako výsledok nezákonnej prehliadky. S prihladením na obvineného námietky, súdy podľa neho deformne aplikovali, resp. neaplikovali vôbec právne ustanovenia, z hľadiska ktorých mali skúmať samotné vykonanie toho - ktorého dôkazu, obmedzili sa na konštatovanie, že dôkazy boli získané zákonným spôsobom. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia však podľa obvineného neodpovedá na obhajobou nastolené otázky, čím podľa neho dochádza k porušeniu práva na obhajobu, ktorá nemala možnosť adekvátne reagovať ani v rámci opravného prostriedku - odvolania, rovnako aj práva na spravodlivé súdne konanie s prihladením na výmeru trestnej sadzby, ktorá mu bola uložená. Obvinený pokračoval, že súdy oboch stupňov považujú za dôkazy, dôkazy získané odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky účastníckej stanice číslo +XXX XXX XXX XXX, ktorých užívateľom mal byť údajne obvinený. Argumentoval, že z obsahu rozsudku odvolacieho súdu ani súdu prvého stupňa nevyplývala skutočnosť, akým spôsobom bol stotožnený ako užívateľ tejto stanice a navyše nedošlo k stotožneniu ani jeho hlasovej vzorky s hlasom v zabezpečených záznamoch telekomunikačnej prevádzky v rozhodnom období. Pokiaľ ide o zabezpečenie dôkazov v rámci prehliadky vozidla obvinený zopakoval, že ani v štádiu odvolacieho konania nebolo v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že veci patrili obvinenému, že ich zabezpečil. V jeho osobných veciach pri zadržaní sa nenachádzali a rovnako podľa obvineného mohli patriť majiteľovi vozidla, resp. niektorej osobe nachádzajúcej sa vo vozidle. V tejto súvislosti poukázal na účelové (že si len myslí, že obvinený bol kupovať pervitín) a nedôveryhodné vyjadrenia svedka M., ktorý je vlastníkom vozidla bez vodičského oprávnenia, ktorý sa bez racionálneho zdôvodnenia v predmetný deň nachádzal vo vozidle. Doplnil, že tento svedok sa vyjadril, že drogy kupoval v obci M. a nie v M. ako je popísané v skutkovej vete popisu skutku, okrem iného tento svedok ani nevidel, či obvinený mal so sebou peniaze, kde ich mal mať. Dodal, že vodič vozidla svedok N., vypovedal rozporne na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní a zopakoval, že bolo dôvodné vykonať navrhovanú konfrontáciu aj vo vzťahu k ďalším navrhovaným svedkom.

Obvinený opätovne namietal závery z vykonaných prehliadok, či už motorového vozidla, ktoré mu nepatrilo a v ktorom sa našli omamné a psychotropné látky, pričom ako vyplývalo z vykonaného dokazovania sa vo vozidle nachádzali štyri osoby, ktorá skutočnosť v zápisniciach o prehliadkach zohľadnená nie je, nestotožnenia jeho hlasovej vzorky so zabezpečenými záznamami z telekomunikačnej prevádzky, či nezabezpečenia príkazu na osobnú prehliadku, resp. súhlasu prokurátora, účelovosť tvrdení majiteľa vozidla, ktorý je konzumentom týchto látok a preto mohli patriť hocikto osobe vo vozidle, či nevykonania navrhovaných dôkazov, hoci malo slúžiť na jeho obhajobu, ktoré vo svojom celku spochybňujú závery o jeho vine, resp. spochybňujú závery odvolacieho súdu pre vyvodenie jeho trestnoprávnej zodpovednosti vzhľadom na vykonané dokazovanie a najmä na ďalšie prípustné dôkazy,

ktoré by v prípade ich vykonania mohli odôvodniť iný záver, než ku ktorému dospeli súdy oboch stupňov. Z obsahu vykonaného dokazovania podľa obvineného nevyplynul jednoznačný a vyčerpávajúci záver o tom, že hnutelné veci zaistené v rámci prehliadok patrili obvinenému, neboli zabezpečené daktyloskopické stopy a ich stotožnenie s jeho, ani stopy DNA. Ako v priebehu konania uviedol, vykonaným dokazovaním nebola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná jeho vina, naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu uvedeného v obžalobe a to ani čo do doby trvania skutku, miesta páchania, popiera, že by mal drogy predávať dokonca za účelom zisku a ani po dlhší čas, čo ani jeden zo svedkov podľa obvineného nepotvrdil.

Vyššie uvedené rozhodnutia obvinený nepovažoval za spravodlivé s tým, že pri určovaní výmery trestu odňatia slobody došlo k pochybeniu, nakoľko ani jedným súdom nebola zohľadňovaná poľahčujúca okolnosť v zmysle ustanovenia § 36 písm. n), písm. o) Trestného zákona. Odvolací súd podľa obvineného nezohľadňoval jeho spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom uviedol, že ako svedok prípadne mohol odmietnuť vypovedať v rámci trestných konaní vyšetrovaných Národnou kriminálnou agentúrou, ale ako je z popisu návštev podľa neho zrejmé, už od jeho zadržania vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní prejavil záujem o spoluprácu. Dodal, že trestné konania, v ktorých vystupoval boli ukončené odsudzujúcimi rozsudkami.

V závere obvinený namietal popis skutku v skutkovej vete rozhodnutia krajského súdu, ktorý musí obsahovať vzhľadom na štádium trestného konania aj presné uvedenie miesta, času a spôsobu spáchania skutku, prípadne iných skutočností na stotožnenie skutku v takom rozsahu, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom. Obvinený uviedol, že ako je z vyššie konkretizovaného napadnutého rozsudku krajského súdu a s ním súvisiacim rozsudkom okresného súdu zrejmé, skutková veta uvedená v týchto rozhodnutiach nezodpovedá vyššie uvedenému, keďže sa v nej uvádzajú pojmy, ako „nezistené osoby, výmenou za iné veci, na rôznych miestach“, ktoré nemôžu zakladať trestnoprávnu zodpovednosť páchatelia a to najmä s prihliadnutím na výmeru trestnej sadzby uloženého trestu odňatia slobody. Poznamenal, že konanie páchatelia v súčasnom štádiu konania by malo byť presne konkretizované tak, aby bolo možné vyvodiť z neho jeho protiprávnosť t. j. malo by obsahovať základné znaky každého popisu skutku kto, kde, kedy, ako.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd za aplikácie zásady in dubio reo podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku v jeho neprospech; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté rozhodnutia a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že tvrdenia obvineného o vykonaní dôkazov nezákonným spôsobom sa nezakladajú na pravde s tým, že všetky príkazy a súhlasy prokurátora potrebné k jednotlivým úkonom boli vydané a taktiež boli prítomné pri úkonoch oprávnené osoby v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. K ďalším námietkam dovolateľa prokurátor uviedol, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhované stranami, len tie, ktoré považuje za dôležité pre rozhodnutie. S návrhom obvineného sa súd podľa prokurátora náležite vysporiadal. Poznamenal, že porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, k čomu v danom prípade neprišlo. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu že nešlo o žiaden trestný čin lebo že išlo o iný trestný čin, čo v danom prípade podľa prokurátora neprichádza do úvahy, nakoľko skutok bol právne kvalifikovaný správne a zákonne. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor skonštatoval, že nie sú dané dovolacie dôvody uvedené v dovolaní obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, preto navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci podľa § 382 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného zamietol, pretože je podľa neho zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Podaním doručeným okresnému súdu 10. júna 2024, následne Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky

14. júna 2024, obvinený V. N. doplnil dovolanie, v ktorom nad rámec už vyššie uvedeného uviedol, že dôkazy získané odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky považuje za nezákonné aj z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre ich použitie a podľa jeho názoru absentuje súhlas riaditeľa Policajného zboru Slovenskej republiky. Poukázal na výkon domovej prehliadky, pri ktorej nebola prítomná nezúčastnená osoba v žiadnej miestnosti, rovnako nebol pri nej prítomný obvinený a ani vyšetrovateľ. Opätovne poukázal na porušenie jeho práva na obhajobu, nakoľko neboli vykonané ním navrhované dôkazy, nebol vypočutý znalec, ako ani ním navrhovaní svedkovia, nebol vyhotovený tzv. kontrolný znalecký posudok na znalecký posudok MUDr. M., ktorý rovnako vypočutý nebol po tom, ako sa nedostavil na hlavné pojednávanie; svedok pochádzajúci z rovnakej obce ako svedkyňa Š. nikdy od obvineného drogy nekúpil. Poznamenal, že v priebehu trestného konania inicioval prejudiciálne konanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, túto skutočnosť považoval za závažný nedostatok konania. Obvinený predložil aj zabezpečenú správu z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry odboru západ číslo: PPZ-NKA-OZ-504-001/2024-KP z 28. mája 2024, ktorá preukazuje tvrdenia obvineného, že svojím konaním významnou mierou prispel k objasneniu skutočností významných pre trestné konania a podieľal sa na objasnení vyšetrovaného skutku a usvedčení obvinených: J. M., W. M., X. M. a Y.Á. M. z drogovej trestnej činnosti, ktorí boli stíhaní a obžalovaní za obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (Okresný súd Trnava sp. zn. 29Tk/3/2021) a rovnako spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-184/NKA-FVZ-2021, v ktorej uviedol skutočnosti dôležité pre trestné konanie vo veci obvinených: V. Y., J. Y., Y. Y. a D. N.. Na záver uviedol, že oznámenie o ďalšej spolupráci obvineného s orgánmi činnými v trestnom konaní nebola do dňa podania doplnenia dovolania (6. júna 2024) doručená a správa bude dodatočne predložená.

Podaním doručeným okresnému súdu 24. júla 2024, následne Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 29. júla 2024, obvinený V. N. doplnil podané dovolanie, ku ktorému pripojil potvrdenie o dĺžke návštevy znalca MUDr. G. M. 4. júna 2024. Obvinený znalca navrhol v priebehu konania vypočúť a rovnako žiadal o vyhotovenie tzv. kontrolného znaleckého posudku na znalecký posudok MUDr. M., nakoľko ho považoval za nedôveryhodný, pretože znalec vypracoval znalecký posudok na základe 30 minútového vyšetrenia 9. júna 2021 v čase od 15.25 hod. do 15.50 hod., predmetom ktorého neboli otázky súvisiace s prípadnou závislosťou obvineného. Pokračoval, že nie je osobou závislou na drogách a z uvedeného dôvodu považoval aj výrokovú časť dovolaním napadnutých rozhodnutí súdov týkajúcich sa ústavného liečenia za nezákonnú.

V odôvodnení mimoriadneho opravného prostriedku po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných obvinená V. G. uviedla, že rozsudok okresného súdu považuje za nezákonný; rovnako sa nestotožnila s rozsudkom krajského súdu, nakoľko podľa jej názoru neboli odstránené chyby konania, na ktoré upozorňoval odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí. Pokračovala, že od začiatku namietala postup orgánov činných v trestnom konaní pri vykonaní jej osobnej prehliadky 7. apríla 2021 v B., na ul. O. XXX, kedy jej osobnú prehliadku vykonávala osoba mužského pohlavia a tým bolo porušené ustanovenie § 102 ods. 3 Trestného poriadku kedy osobnú prehliadku vykonáva vždy osoba rovnakého pohlavia. Aj keď následne v zápisnici sa uvádza meno osoby ženského pohlavia nstržm. F. N.G., ktorá mala vykonať jej osobnú prehliadku, táto skutočnosť nebola pravdivá a prehliadku na jej osobe vykonávala osoba mužského pohlavia. Ďalej namietala aj postup pri vykonávaní domovej prehliadky, kde aj s obvineným N. sedeli v jednej miestnosti, nebolo im umožnené sa nachádzať vždy v tej miestnosti, kde sa vykonávala domová prehliadka a podľa názoru obvinenej absentuje aj doručenie príkazu na domovú prehliadku podľa § 100 Trestného poriadku vlastníčkovi alebo užívateľovi obydľia podľa § 105 ods. 1 Trestného poriadku orgán vykonávajúci domovú prehliadku, alebo prehliadku iných priestorov je povinný umožniť osobe, u ktorej sa takýto úkon vykonáva, alebo niektorému dospelému členovi jej domácnosti, účasť pri prehliadke, pričom o práve účasti pri prehliadke je povinný tieto osoby poučiť. Argumentovala, že pri výkone domovej prehliadky nebola pribratá nezúčastnená osoba, pričom išlo k rozporu s § 105 ods. 1 Trestného poriadku a teda celý postup pri

výkone osobnej a domovej prehliadky bol vykonaný nezákonným spôsobom. Za porušenie §101 Trestného poriadku považovala obvinená aj vykonanie prehliadky iných priestorov - osobného vozidla zn. Škoda Fabia, kedy 7. apríla 2021 bol spolujazdcom tohto vozidla vlastník tohto vozidla B. M., ktorého súhlas k prehliadke nebol zabezpečený. Doplnila, že z výpovede tohto svedka, ktorý sa mal v čase zadržania 7. apríla 2021 vo vozidle nachádzať sa tieto skutočnosti neuvádzajú, hoci sa v tomto motorovom vozidle našli omamné látky, ktoré pri zohľadnení všetkých okolností mohli patriť aj vlastníkovi vozidla, ktorý svoju prítomnosť logickým spôsobom v motorovom vozidle nevedel vysvetliť. Pokiaľ boli porušené ustanovenia o vykonaní osobnej prehliadky, prehliadky iných priestorov, a dokonca domovej prehliadky, nemôžu byť použité ako dôkazy, nakoľko ide podľa obvinenej o dôkaz získaný nezákonným spôsobom a preto tieto musia byť pri akomkoľvek hodnotení dôkazov v zmysle ustanovení Trestného poriadku z hodnotenia vylúčené, ako výsledok nezákonnej prehliadky. Počas celého prípravného konania obvinená deklarovala a vypovedala jednoznačne, bez akýchkoľvek rozdielov a pochybností, že sa nepodieľala na predaji drog, nepoprela, že užívala drogy a bola od nich závislá, pričom žila v spoločnej domácnosti s obvineným N. a pohybovala sa v jeho spoločnosti, čo nepriamo mohlo sa javiť ako skutočnosť, že má vedomosť o predaji drog, avšak sa do tohto predaja nijakým spôsobom nezapájala. Pokračovala, že mala prístup k drogám len pre svoju potrebu, čo aj priznala, avšak zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bola uznaná vinnou a jej aktivity podľa jej názoru, preukázané neboli, resp. existovalo množstvo pochybností o jej aktívnych účastiach na danom konaní, ktoré pochybnosti mali byť zohľadnené v jej prospech a nie v jej neprospech. Podľa obvinenej bolo preukázané výpovedami svedkov na hlavnom pojednávaní, že niektorí svedkovia ju ani nepoznali, nikdy s nimi nejednala o predaji, pričom pokiaľ vo vzťahu ku nej svedčila len W. Z., táto svedecká výpoveď bola voči jej osobe zaujatá, nakoľko sa jej chcela pomstiť zo žiarlivosti vo vzťahu k obvinenému V. N., ku ktorému mala obvinená bližší intímny vzťah a citovú náklonnosť. Vo vzťahu k svedkovi B. M. obvinená uviedla, že sám uviedol, že nikdy s ňou telefonicky nejednal, že drogy nepredávala, ale mala mu ich iba podať. Taktiež svedok L. J. uviedol, že o tom, že má mať súvis s predajom drog sa mal dozvedieť od W. Z., ale nikdy nepotvrdil, že by mu drogy predala a išlo len o sprostredkovanú informáciu od W. Z., ktorá ako uviedla, voči nej vypovedala z osobného dôvodu a táto ako jediná svedkyňa ju priamo usvedčuje, avšak je voči nej zaujatá. Vo vzťahu k danej svedkyni obvinená ďalej uviedla, že aj vypovedala a napomáhala orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní inej závažnej trestnej činnosti, ktorú v podstate oznámila a nie len vypovedala v procesnom postavení svedka, kedy je povinná vypovedať podľa § 127 Trestného poriadku ako svedok o tom, čo jej je známe o trestnom čine a o páchatelovi, alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie, pričom každý je povinný napomáhať splneniu tejto povinnosti. Dodala, že napomohla pri odhalení inej trestnej činnosti pod názvom „Akcia mechanik“, v ktorej veci malo byť svedkyni W. Z. vznesené obvinenie. V nadväznosti na uvedené súd ani nezohľadnil jej spoluprácu pri odhalení inej závažnej trestnej činnosti napriek okolnostiam, že viac krát v tejto veci bola vypovedať na Národnej kriminálnej agentúre tak, ako preukázanie týchto výpovedí vyplýva aj z celého súdneho materiálu a súdneho spisu v danej veci.

Ďalej za porušenie zásad Trestného poriadku obvinená považovala nevykonanie dôkazov, ktoré viackrát navrhovala a ktorými by bolo možné objasniť okolnosti svedčiace v jej prospech tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie a nevykonaním týchto dôkazov bolo zásadným spôsobom porušené jej právo podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku (jej písomné návrhy na doplnenie dokazovania, či už v prípravnom konaní, pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu ako aj na hlavných pojednávaniach pred súdom). Či už okresný súd, alebo odvolací súd, ktorý mali skúmať vykonanie všetkých dôkazov sa podľa obvinenej obmedzili len na definíciu, že dôkazy boli získané zákonným spôsobom, pričom jej argumenty, ktoré chcela preukázať ďalšími dôkazmi nemohli byť vykonané. Poukázala na § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku a konštatovala, že má právo na spravodlivý a zákonný súdny proces, pričom len stíhanie zo zákonných dôvodov znamená, že v rámci trestného konania musí byť dodržaný postup zakotvený trestným poriadkom. Poznamenala, že je všeobecne známe v ustálených rozhodnutiach súdov, že žiadnemu dôkazu nepriznáva osobitný význam a ani sa neustanovuje aké množstvo dôkazov je potrebné vykonať na preukázanie danej skutočnosti, avšak v procese dokazovania je potrebné vyčerpávajúcim spôsobom, logickým a presvedčivým odôvodniť jej vinu tak, aby neprišlo k prípadom svojvoľného hodnotenia dôkazov, ktorým sa kladie dôležitejší a väčší význam ako iným dôkazom. Vo vzťahu k svojej osobe uviedla, že zoznámenie a život po boku V. N. jej priniesol do života

deštrukciu a bol pre ňu deštrukčnou osobou, priznala sa, že počas svojho života bola závislá na drogách, ale nikdy nebola stíhaná za drogovú trestnú činnosť, nakoľko ich požívala len pre vlastnú potrebu. Jej život určite nesplňal ideály a nebola vzorom ani pre jej maloleté deti, avšak si uvedomila, že ich má záujem a chce vychovávať, zabezpečiť im riadnu starostlivosť, začleniť sa do spoločnosti a uvedomila si nesprávnosť svojho konania. Podľa názoru obvinenej bolo sa potrebné zaoberať aj subjektívnou stránkou k spáchaniu trestného činu, a to v úmysle spoločne s obvineným V. N. predávať drogy iným osobám a zabezpečovaním drog pre svoju potrebu, čo sú dve rozdielne veci. Zo žiadnych dôkazov nevyplýva, že by trestný čin spáchala spoločným konaním s V. N. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a tomuto neboli vykonané žiadne dôkazy, na základe ktorých sa dá predpokladať jej účasť spolupáchateľa v tom rozsahu, že každý zodpovedá za dané konanie, akoby daný trestný čin spáchal sám.

S poukazom na vyššie uvedené obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd v zmysle všetkých pochybností, ktoré vyvstali v danom konaní, rozhodol tak, že podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku v jej neprospech a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu v spojitosti s rozsudkom okresného súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvinenej uviedol, že tvrdenia obvinenej o vykonaní dôkazov nezákonným spôsobom sa nezakladajú na pravde a ich nezákonnosť nekonštatoval ani okresný ani krajský súd. Pokračoval, že odvolací súd na podklade predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné, odvolania oboch obvinených sú čiastočne dôvodné v časti týkajúcej sa výroku o vine, pretože okresný súd napriek úplnému a zákonnému dokazovaniu nebol pri hodnotení dôkazov celkom dôsledný a jeho postup nebol súladný s kritériami uvedenými v § 2 ods. 12 Trestného poriadku nielen pri hodnotení dôkazov jednotlivo, ale aj v ich súhrne. Z tohto dôvodu odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku, z dôvodu nejasnosti skutkových zistení, pretože okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a tiež z dôvodu porušenia ustanovení Trestného zákona pri ukladaní trestu obvinenej, pristúpil k zrušeniu napadnutého rozsudku v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vine oboch obvinených bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná tými vykonanými dôkazmi, na ktoré podrobne poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. S právnymi úvahami okresného súdu v danom smere odvolací súd bez podstatnejších výhrad tiež súhlasil. Dokazovaním bolo podľa prokurátora ustálené obdobie, v ktorom obaja obvinení konali spôsobom uvedeným v skutkovej vete tohto rozsudku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je podľa prokurátora naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože zistený a ustálený skutok bol odvolacím súdom správne právne kvalifikovaný, pričom súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Prokurátor poznamenal, že dovolateľka mala počas celého prípravného konania, ako aj konania pred nižšími súdmi ustanoveného obhajcu. Pokiaľ dovolateľka uvádza, že neboli vykonané všetky ňou navrhované dôkazy, podľa prokurátora s týmito návrhmi sa vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj súd náležite zaoberal z hľadiska ich dôležitosti pre rozhodnutie a o týchto bolo i rozhodnuté. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor skonštatoval, že nie sú dané dovolacie dôvody uvedené v dovolaní obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, preto navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci podľa § 382 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného zamietol, pretože je podľa neho zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolania boli podané oprávnenými osobami podľa § 369 ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, v prípade obvinených prostredníctvom obhajcov (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku); proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku]; v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku; potom ako dovolatelia využili svoje zákonné právo podať riadny opravný

prostriedok (odvolania), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku); s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodov dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že dovolateľmi uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené. Dovolacie námietky oboch obvinených sa v zásade prekrývali, preto ich dovolací súd hodnotil spoločne.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a/alebo hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Pokiaľ ide o obvinenými označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom, keďže nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Možno opakovane podotknúť, že podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku dôkazy v každom prípade hodnotí súd a prípadný nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany procesných strán nezakladá žiaden dovolací dôvod.

V tejto súvislosti sa žiada pripomenúť, že Trestný poriadok výslovne ustanovuje, že orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom. Z § 119 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že dôkazným prostriedkom je procesný úkon, pomocou ktorého orgán činný v trestnom konaní alebo súd získava poznatky dôležité na objasnenie veci. Dôkazom je priamy poznatok

alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou, aby dôkazom mohlo byť naozaj „všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie vecí“, je, aby išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom. Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 119 ods. 3 Trestného poriadku („z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona“) treba podľa judikatúry považovať jednak splnenie formálnych (procesných) podmienok, vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu, a jednak splnenie materiálnych (obsahových) podmienok, t. j. aby úkon, použitý dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. získanie dôkazu, bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 38/2003-I, a ZSP 74/2006). Zároveň netreba opomenúť aj § 119 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého strana môže dôkaz obstať alebo dať návrh na jeho vykonanie, avšak sama ho vykonať nemôže. Predmetná činnosť náleží len orgánom činným v trestnom konaní, prípadne súdu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 24/2020-I).

Pokiaľ ide o vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, treba zároveň dodať, že ak dovolateľmi tvrdená nezákonnosť dôkazov spočíva v zásadnom porušení práva obvinených na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť pri jeho získaní alebo vykonaní, takto vecne vymedzená chyba zodpovedá (v prípade jej preukázania) iba dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý je v tomto prípade vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa písm. c) tohto ustanovenia v pomere špeciality. Pritom platí, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Obaja obvinení vo svojich dovolaniach namietali zákonnosti dôkazov, ku ktorým krajský súd uviedol, že vykonaniu domovej prehliadky, osobným prehliadkam, prehliadke iných priestorov a pozemkov realizovanej v motorovom vozidle Škoda Fabia EČ.M. XXX X. predchádzalo vydanie príkazov v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku orgánmi činnými v trestnom konaní i súdom. Tiež bol vydaný príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky účastníckej stanice číslo +XXX XXX XXX, ktorej užívateľom bol obvinený V. N.. Tento príkaz odvolací súd oboznámil na verejnom zasadnutí (č. l. 2226), ku ktorému obvinený nemal pripomienky. Uvedené príkazy a na ne nadväzujúce procesné úkony boli vykonané k tomu príslušnými orgánmi, o daných úkonoch boli spísané zápisnice. Zabezpečená bola i prítomnosť nezúčastnených osôb pri daných úkonoch, ktoré zápisnice o úkonoch podpísali. Veci zaistené pri prehliadkach boli i fotograficky zadokumentované. Pred vykonaním prehliadok boli obaja obvinení poučení podľa § 106 Trestného poriadku, zápisnice podpísali. Súčasne boli obaja obvinení vyzvaní podľa § 104 Trestného poriadku na dobrovoľné vydanie hľadanej veci, kde obvinený V. N. uviedol „rozumím“. Obvinená V. G. uviedla „rozumím, kľudne hľadajte“.

Pre úplnosť najvyšší súd k vyššie uvedenému dodáva, že zo spisového materiálu vyplýva, že
- vykonaniu domovej prehliadky 7. apríla 2021 predchádzalo vydanie (sudcom pre prípravné konanie) príkazu na domovú prehliadku z 29. marca 2021 (č. l. 304 - 307) [po predchádzajúcom návrhu prokurátora z 29. marca 2021 (č. l. 308 - 311) a podnetu vyšetrovateľa z 26. marca 2021 (č. l. 312 -

314)], ktorý bol obvineným doručený 7. apríla 2021 (č. l. 316), pričom zo zápisnice o vykonaní domovej prehliadky (č. l. 315 - 320) vyplýva, že k výkonu prehliadky bola pribratá podľa § 105 ods. 2 Trestného poriadku na veci nezúčastnená osoba B. Y.;

- vykonaniu prehliadky iných priestorov a pozemkov 7. apríla 2021 predchádzalo vydanie (vyšetrovateľom) príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov (č. l. 331 - 332) [po predchádzajúcom telefonickom súhlase okresnou prokurátorkou (daný 7. apríla 2021 o 16:45 hod., pozn.)], ktorý bol obvineným doručený 7. apríla 2021 (č. l. 332), pričom zo zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov alebo pozemkov (č. l. 333 - 338) vyplýva, že k výkonu prehliadky bola pribratá na veci nezúčastnená osoba B. Y.;

- vykonaniu osobnej prehliadky 7. apríla 2021 predchádzalo vydanie (vyšetrovateľom) príkazov na osobnú prehliadku z 26. marca 2021 (č. l. 363 - 366) [po predchádzajúcom súhlase okresnou prokurátorkou (daný 26. marca 2021)], ktoré boli obvineným doručené 7. apríla 2021 (č. l. 364, 366), pričom zo zápisníc o vykonaní osobných prehliadok (č. l. 375 - 386) vyplýva, že k výkonu prehliadok bola pribratá na veci nezúčastnená osoba B. Y.Á.; a vo vzťahu k obvinenou namietaným porušením § 102 ods. 3 Trestného poriadku možno uviesť, že osobnú prehliadku obvinenej (podľa zápisnice) vykonal mjr. Mgr. L. J., nstržm. F. N., a npor. L. K..

Z uvedeného vyplýva, že pri výkone domovej prehliadky, prehliadky iných priestorov a pozemkov a osobnej prehliadky, boli zachované jednak práva obvinených, ako aj zákonný postup v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a nemožno konštatovať nezákonnosť vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o argumentáciu obvineného týkajúcu sa zákonnosti dôkazov získaných odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky účastníckej stanice +XXX XXX XXX XXX, že z rozhodnutí nižších súdov nevyplynula skutočnosť, akým spôsobom bol stotožnený ako užívateľ tejto stanice a navyše nedošlo k stotožneniu ani jeho hlasovej vzorky s hlasom v zabezpečených záznamoch telekomunikačnej prevádzky v rozhodnom období, najvyšší súd rovnako poukazuje na spisový materiál (č. l. 1878 - 1882), z ktorého vyplýva, že sudca pre prípravné konanie 27. februára 2021, sp. zn. 21Ntt/6/2021-2-V-OSNR, podľa § 115 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku s použitím § 24 ods. 4 Trestného poriadku vydal príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky účastníckej stanice číslo +XXX XXX XXX XXX, ktorej majiteľ je M. G. (otec obvinenej, pozn.), bytom Š., K. XX, a užívateľom je záujmová osoba V. N., nar. XX. F. XXXX, bytom G. I. O. č. XX, okres Š.. Vydaniu predmetného príkazu, ktorý bol krajským súdom na verejnom zasadnutí 11. apríla 2023 podľa § 269 Trestného poriadku prečítaný (č. l. 2226), predchádzal návrh Okresnej prokuratúry Nové Zámky z 23. februára 2021, sp. zn. I PO-V-9/2021/4404, doručený Okresnému súdu Nitra 24. februára 2021. Skutočnosť, že obvinený je užívateľom uvedenej telefónnej účastníckej stanice bolo, podľa vyššie uvedeného príkazu (č. l. 1881) ako aj podľa návrhu okresnej prokurátorky na vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky účastníckej stanice číslo +XXX XXX XXX XXX z 23. februára 2021 (č. l. 410), preukázané kontrolným hovorom. Dôkazy získané odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky, ktoré považoval obvinený za nezákonné aj z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre ich použitie a podľa jeho názoru absentuje súhlas riaditeľa Policajného zboru Slovenskej republiky, najvyšší súd dodáva, že zo spisového materiálu vyplýva, že bol zachovaný zákonný postup so všetkými príkazmi a súhlasmi v súlade s Trestným poriadkom.

V súvislosti s námietkou obvineného, ktorá sa týkala odmietnutia návrhov na vykonanie dôkazov dovolací súd odkazuje na argumentáciu krajského súdu, že svedkovia - konzumenti pervitínu boli vypočutí na hlavnom pojednávaní a dôkazy navrhované v obžalobe boli vykonané. Krajský súd nepovažoval za opodstatnené konfrontácie podľa § 125 Trestného poriadku medzi obvineným a vypočutými svedkami naviac za stavu, keď obvinený využil svoje zákonné právo a odmietol k veci vypovedať (č. l. 1046). Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že obhajoba na hlavnom pojednávaní (č. l. 1467) udelila súhlas na čítanie znaleckého posudku znalca MUDr. G. M., o ktorého záveroch nie sú dôvodné pochybnosti. Obvinený V. N. po vykonaní tohto dôkazu neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by závery znalca spochybnili, len navrhol vykonať kontrolný posudok, ku ktorému nie je zákonný podklad. Ani krajský súd nepovažoval za potrebné a opodstatnené vykonanie výsluchov príslušníkov Policajného zboru - technikov, ktorí zabezpečovali odoberanie daktyloskopických stôp,

DNA, zaistovali omamnú a psychotropnú látku vo vozidle, pretože uvedené dôkazy sú riadne zadokumentované formou zápisníc, fotodokumentáciami, z ktorých je jednoznačné, že alobalová skladačka s obsahom ružovej kryštalickej látky bola nájdená v priehradke nad rádiom v motorovom vozidle, pričom svedok M. vypovedal, že práve na toto miesto uschoval pervitín, ktorý mu poskytol obvinený V. N. dňa 7. apríla 2021. Ostatné psychotropné látky boli nájdené na podlahe za sedadlom spolujazdca. Pokiaľ ide o veci zaistené v rámci prehliadky motorového vozidla Škoda Fabia M.-XXX X., svedkovia N., M. a tiež obvinená V. G. potvrdili, že išli do obce N. spoločne na účelom kúpy drog a tieto kúpil od neznámej osoby práve obvinený V. N.. O priebehu skutku v danej súvislosti vypovedali svedkovia O. N. a B. M., ktorí sa nachádzali v motorovom vozidle spolu s oboma obvinenými.

Len samotná nespokojnosť obvinených s rozsahom vykonaných dôkazov nie je dôvod na podanie dovolania. V zmysle stabilnej judikatúry dovolacieho súdu právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a rovnako ani nimi uskutočnené hodnotenie dôkazov. Inak povedané, za dovolací dôvod upravený pod písm. c) nemožno považovať nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania, resp. jeho nespokojnosť s tým, že nebolo vyhovie jeho návrhu na vykonanie dokazovania, ak súd takýto postup dostatočne a vecne správne odôvodnil. Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci nie je totiž čo do rozsahu dokazovania viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. Rovnako v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nepredstavuje zásadné porušenie práva na obhajobu. Iný než uvedený výklad by, napokon, viedol k tomu, že vykonané dôkazy by bolo nevyhnutné hodnotiť v prospech obvineného a súčasne by odporoval viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom vyplývajúcej zo zásady, že účelom dovolacieho konania (s výnimkou dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (rozhodnutia zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011 a 14/2015, uznesenie najvyššieho súdu z 1. decembra 2020, sp. zn. 6 Tdo 65/2019, uznesenie najvyššieho súdu z 22. novembra 2012, sp. zn. 5 Tdo 71/2012).

Obvinený tiež namietal odôvodnenie rozhodnutí súdov, k čomu najvyšší súd uvádza, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahrňa prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia, avšak podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového, ale aj odvolacieho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, a II. ÚS 449/2015).

Je potrebné taktiež zdôrazniť, že trestné konanie sa posudzuje komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Najvyšší súd však z obsahu rozsudku okresného súdu, ako ani rozsudku krajského súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiacie o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva

obvinených na obhajobu. Naopak, ich právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinení mali možnosť zúčastňovať sa hlavných pojednávaní a uplatňovať svoje práva, či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcov, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využívali.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd vo všeobecnosti uvádza, že predmetný dovolací dôvod je upravený alternatívne - buď je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo vychádza z nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. V oboch prípadoch však platí existencia právnej chyby, nie skutkovej. V dôsledku toho dovolací súd pri uplatnení tohto dôvodu nemôže skúmať a spochybňovať skutkové zistenia, nakoľko ťažisko dokazovania v trestnom konaní je totiž pred prvostupňovým súdom a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd. Pri posudzovaní opodstatnenosti tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd hodnotí skutkový stav len z hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008). Prostredníctvom tohto dôvodu nemožno nahrádzať iné mimoriadne opravné prostriedky (obnovu konania a zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní), ktoré slúžia na nápravu nedostatkov v skutkových zisleniach.

Povedané inými slovami predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin, alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať, napr. rozhodovania o treste, či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II). Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktoré sa už netýka právnej kvalifikácie, ale posúdenia inej okolnosti, sa pod tým rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolnosti vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona) alebo trestu súhrnného (§ 42 Trestného zákona) a pod. Posúdenie, či je potrebné použiť ustanovenie o okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu, je priamou otázkou právnej kvalifikácie skutku (trestnosti dotknutého činu).

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo môže spočívať v kvalifikácii zisteného skutku ako iného trestného činu, než ako zodpovedá správne použitiu zákona, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdným skutkom dopustil. Právnym posúdením skutku sa rozumie jeho hmotnoprávne posúdenie. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podriadený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Východiskom pre zistenie tohto dovolacieho dôvodu je opis skutku, ako bol ustálený v príslušnom výroku, t. j. v tzv. skutkovej vete napadnutého rozhodnutia vo veci (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 10. februára 2010, sp. zn. 3 Tdo 39/2009). Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak (ako už bolo vyššie uvedené) môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 3/2011).

Nesprávnosť právnych úvah uvedených v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia nie je dôvodom na konštatovanie splnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ak skutková veta výroku o vine zodpovedá podľa hodnotenia dovolacieho súdu použitej právnej kvalifikácii. Ak dovolacie námietky (sčasti) smerujú proti skutkovým zisteniam a tomu zodpovedajúcim dôkazným hodnotiacim úvahám súdu, tak v celom tomto rozsahu ich nemožno v dovolacom konaní (na rozdiel od konania odvolacieho) preskúmať. Relevantné (preskúmateľné) sú námietky voči samotnej právnej kvalifikácii, ale len v tom rozsahu, v ktorom túto kvalifikáciu spochybňujú z hľadiska reálií súdom zisteného skutku (teda nie z hľadiska iných skutkových zistení) (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 49/2013-I).

Tu sa žiada doplniť, že pod pojmom „skutok“ treba rozumieť udalosť vo vonkajšom svete vyvolanú aktívnym alebo pasívnym prejavom vôle páchatela (konaním), ktoré sa stáva trestným činom, ak vyčerpáva znaky skutkovej podstaty niektorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 46/2013). Vo vzťahu k pojmu „skutková veta“, je potrebné uviesť, že odráža faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu, teda kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2019-I). Pre úplnosť skutkovej vety postačuje, ak obsahuje pojmy a gramatické formulácie, ktoré významovo zodpovedajú (všetkým) znakom skutkovej podstaty trestného činu. Rovnako musí byť odrazom právnej vety, nie však jej kópiou. Je neprístupné formulovať skutkovú vetu spôsobom, že táto síce vo výsledku obsahuje všetky zákonné znaky danej skutkovej podstaty, ale je nepreskúmateľná v tom, akým konkrétnym konaním a za akých konkrétnych okolností malo dôjsť k spáchaniu trestného činu. Skutková veta (popis skutku) nie je totožná s právnou vetou a spravidla nepoužíva terminológiu právnej vety (teda terminológiu dotknutého zákonného ustanovenia), aj keď sa niekedy použité výrazy a formulácie skutkovej a právnej vety nevyhnutne prekrývajú (zhodujú). Skutková veta však musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015-III).

Skutková veta má teda stručne a výstižne vyjadriť žalovaný skutok, ktorého sa obžalovaný podľa zistenia súdu dopustil. Skutok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného, musí byť v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený v zmysle § 163 ods. 1, písm. c), ods. 3 Trestného poriadku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty; teda ak pri formulovaní skutkových záverov súd opomenie určitú, nie bezvýznamnú časť skutkových zistení, ktoré vyšli v konaní najavo, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces (pozri rozsudok najvyššieho súdu z 9. decembra 2010, sp. zn. 1 TdoV 22/2010, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2016, sp. zn. III. ÚS 509/2015, a z 20. decembra 2017, sp. zn. II. ÚS 521/2017).

Najvyšší súd (ako jeho judikatúra už chronicky zdôrazňuje) teda v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len posúdi, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii (všetkým jej znakom). Nevstupuje do procesu hodnotenia dôkazov, teda dôkazy nehodnotí ani nepreskúmava správnosť úvah skôr vo veci konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov. Je potrebné tiež zdôrazniť, že podoba skutku uvedená vo výroku rozsudku (správnosť kvalifikácie ktorej sa preskúmava) sa nemôže považovať za doplnenú obsahom odôvodnenia rozsudku a dovolací súd musí pri svojom kvalifikačnom prieskume vychádzať výlučne zo skutkovej vety odsudzujúceho výroku napadnutého rozsudku (pozri odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015).

V súvislosti s námietkou obvinených, že okresný ako aj krajský súd nesprávne posúdili ich konanie, keď ho právne kvalifikovali ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných

látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona (účinného do 30. apríla 2022) s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona (teda po dlhší čas a na viacerých osobách) formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, najvyšší súd v kontexte vyššie uvedených všeobecných východísk odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu (str. 13 - 18), podľa názoru ktorého vina oboch obvinených bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná tými vykonanými dôkazmi, na ktoré podrobne poukázal okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku. Krajský súd konštatoval, že vykonaným dokazovaním bolo ustálené obdobie (od februára 2020 až do 7. apríla 2021, pozn.), v ktorom obaja obvinení konali spôsobom uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Jednoznačne a nespochybniteľne možno podľa krajského súdu z vykonaných dôkazov vyvodit', že v inkriminovanom období obaja obvinení predávali psychotropnú látku pervitín B. M., W. Z., V. O. a obvinený V. N. aj ďalším osobám - Y. W., E. Š., Ľ. Z., W. W., Y. Z.. Krajský súd sa stotožnil s dokazovaním vykonaným pred okresným súdom (výpovede svedkov - B. M., W. Z., V. O., Y. W., E. Š., Ľ. Z., W. W., Y. Z.; prehliadka osobného motorového vozidla Škoda Fabia EČ: M. XXX X.; prepisy zvukových záznamov pochádzajúcich z odposluchov telefónneho čísla, ktoré používal na komunikáciu obvinený V. N.; výsledky domovej prehliadky, pozn.), ktorým bolo jednoznačne preukázané, že obaja obvinení konali tak, že sa dopustili spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, pretože spoločným konaním neoprávnene kúpili, predali, vymenili, zadovážili a prechovávali po akúkoľvek dobu psychotropnú látku a čin spáchali závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas a na viacerých osobách. Námietky obvinených týkajúce sa prezentovania svojho pohľadu na priebeh konania, sú námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní, ako už bolo vyššie uvedené, nemôže skúmať ani meniť, a z tohto dôvodu sa nimi ani nemôže (na podklade dovolaní podaných obvinenými) zaoberať.

V súvislosti s argumentáciu obvinenej, že zo žiadnych dôkazov nevyplýva, že by trestný čin spáchala spoločným konaním s obvineným formou spolupáchateľstva, a že tomuto neboli vykonané žiadne dôkazy, najvyšší súd poukazuje na argumentáciu okresného súdu, podľa ktorého na naplnenie pojmu spolupáchateľstva nie je potrebné, aby obaja konali spoločne v jednom čase a na jednom mieste, teda, že by obaja podávali drogy inej osobe a obaja spoločne od tej osoby brali peniaze, ale postačuje, tá skutočnosť, že obaja obvinení boli dohodnutí na nákupe drog aj pre iné osoby, a predaj realizoval len jeden z nich. Obvinená V. G. bola v niektorých prípadoch vodičom, pričom z vykonaného dokazovania vyplýva, že mala vedomosť o tom, z akého dôvodu vozí obvineného V. N. na rôzne stretnutia, prípadne za akým účelom idú spoločne taxíkom na určité miesta. K vyššie uvedenému pre úplnosť možno poukázať na záver krajského súdu, že s poukazom na takto vykonané dôkazy bola vyvrátená i obrana obvinenej V. G., že si pervitín zadovážovala len pre svoju potrebu. Z opisu konania oboch obvinených horeuvedenými svedkami je podľa krajského súdu preukázané, že títo žili v pomere druh-družka a konali spoločne tak, ako to správne ustálil okresný súd - podieľali sa spoločným konaním na zabezpečovaní i „dealerstve“ psychotropnej látky pervitínu pre seba a súčasne aj pre iné osoby.

Napokon, pokiaľ ide o výrok o treste, vo vzťahu k argumentácii obvinených o nepriznaní poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona, konkrétne písm. n) („napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom“) a písm. o) („prispel k odhaleniu alebo usvedčeniu organizovanej skupiny, zločineckej skupiny alebo teroristickej skupiny“) je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak ale súd vo výroku napadnutého rozhodnutia konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti, či už poľahčujúcej alebo priťažujúcej, ale v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby - tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona, ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia) (pozri

rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 18/2015).

Podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku však dôvody podľa ods. 1 písm. i) a podľa ods. 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného. Uvedená podmienenosť sa však vzťahuje len na jeden právny dôvod dovolania; a zásadným ovplyvnením postavenia obvineného sa rozumie situácia, keď chyba vytknutá dovolateľom vykazuje takú intenzitu, že v prípade jej absencie by bolo na mieste prijatie iného rozhodnutia o vine alebo vykonanie inej právnej kvalifikácie trestného činu. Ak uvedená podmienka nie je splnená, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Napokon vo vzťahu k argumentácii obvineného o neprimeranosti uloženého trestu, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, treba vo všeobecnej rovine pripomenúť, že v jeho rámci nemožno namietať neprimeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je pritom taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa iba k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 58/2007-I a 5/2011).

Vo vzťahu k námietkam týkajúcich sa spolupráce oboch obvinených s orgánmi činnými v trestnom konaní dovolací súd poukazuje na zistenia krajského súdu (str. 20 - 21), zdôrazňujúc jeho záver, že u obvinených V. N. a V. G. neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, na podklade ktorých by bolo možné zohľadniť ich spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. K tomu, aby súd na túto poľahčujúcu okolnosť mohol prihliadnuť, sa vyžaduje aktívna účasť obvineného pri vyšetrovaní svojej trestnej činnosti, najmä vo forme uvádzania dôkazov slúžiacich na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu. Ani jeden z obvinených však podľa krajského súdu takýmto spôsobom nespocoval. Pokiaľ boli obaja obvinení vypočutí v iných konaniach v procesnom postavení svedka, uvedené hodnotil odvolací súd z pohľadu plnenia si ich zákonnej povinnosti svedka podľa § 127 Trestného poriadku, keď vypovedali o skutočnostiach, ktoré im boli známe. Ani z obsahu rozsudku Špecializovaného trestného súdu (z 22. apríla 2022, sp. zn. BB-4T/12/2020, v spojení s rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. novembra 2022, 2 To 9/2022, pozn.) odvolací súd u obvinených V. N. a V. G. nezistil splnenie zákonných podmienok pre aplikáciu zákonných ustanovení § 36 písm. n), písm. o) Trestného zákona a u obvineného V. N. aj podľa § 39 Trestného zákona a teda v konečnom dôsledku k ukladaniu miernejšieho trestu.

Pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (účinného do 30. apríla 2022) ustanovuje zákon trest odňatia slobody na desať rokov až pätnásť rokov.

Krajský súd, rovnako ako okresný súd, u obvineného V. N. žiadne poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Trestného zákona nezistil, avšak zistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, takže krajský súd obvinenému ukladal trest upravený postupom podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona v trestnej sadzbe 12 (dvanásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov až 15 (pätnásť) rokov. Krajský súd v konečnej výmere zoberal do úvahy minulé odsúdenie za drogovú trestnú činnosť obvineného, skutočnosť, že bol vo výkone trestu odňatia slobody, posudzovanej trestnej činnosti sa dopustil v podstate bezprostredne po prepustení z tohto výkonu trestu, navyiac si nevytvoril podmienky k prihliadnutiu na žiadnu poľahčujúcu okolnosť. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a

rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. Je teda zrejmé, že krajským súdom obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe (pri jej spodnej hranici, pozn.), primeraný spáchanému trestnému činu a nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o dovolanie generálneho prokurátora, ktorého argumentácia spočívala v tom, že krajský súd v predmetnej veci vydal nezákonný rozsudok, ktorým uložil obvinenej V. G. trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby (pod dolnú hranicu trestnej sadzby, pozn.), v čom vidí naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, najvyšší súd dospel k záveru, že možno s týmto argumentom súhlasiť. Súčasne však dopĺňa, že krajský súd sa síce dopustil pochybenia označeného generálnym prokurátorom a uložil trest odňatia slobody mimo zákonnú trestnú sadzbu, napriek tomu najvyšší súd dospel k záveru, že v dôsledku novelizácie Trestného zákona (ktorá nadobudla účinnosť od 6. augusta 2024) a ktorá sa (okrem iných) týka aj posudzovania trestnosti činu, právnej kvalifikácie konania obvinenej a následného ukladania trestu, na základe dovolania generálneho prokurátora rozsudok krajského súdu nie je možné zrušiť a pochybenie napraviť, a to prihliadajúc na nasledovné:

Podľa článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Vychádzajúc z platnej judikatúry najvyššieho súdu, tento posudzuje napadnuté rozhodnutie z hľadiska súladu so zákonom účinným v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia. Pri rozhodovaní o dovolaní napadnutej okolnosti patriacej do oblasti posudzovania trestnosti činu alebo ukladania trestu však zohľadní aj zmenu právneho stavu v čase od vyhlásenia napadnutého rozhodnutia do momentu rozhodovania dovolacieho súdu, ktorá je relevantná v súvislosti s ústavným princípom retroaktivity Trestného zákona, resp. jeho zmeny priaznivej pre páchatel'a (článok 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 1 Trestného zákona) a dôsledkom aplikácie tohto princípu pre možné rozhodovanie v novom konaní (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 46/2014-I).

Na základe uvedeného najvyšší súd, napriek zisteniu, že došlo k porušeniu zákona v prospech obvinenej pri rozhodovaní v pôvodnom konaní (uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby), nemohol zrušiť napadnuté rozhodnutie podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko právny názor dovolacieho súdu, ktorý rozhoduje v čase po nadobudnutí účinnosti ostatnej novely Trestného zákona, musí vychádzať z aktuálnej zmeny právneho poriadku a je tomu tak preto, že ku zmene zákona dochádza v prospech obvinenej.

V zmysle novelizovaného Trestného zákona (účinného od 6. augusta 2024) by konanie obvinenej bolo právne kvalifikované ako zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody na 7 (sedem) rokov až 15 (pätnásť) rokov. Novela Trestného zákona upravila aj ustanovenie § 38 Trestného zákona, kedy nedochádza k aplikácii § 38 ods. 4 Trestného zákona v predchádzajúcom znení. Zjednodušene povedané - pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody obvinenej V. G. - ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bola obvinená uznaná za vinnú pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v súlade so súčasnou právnou úpravou v rámci zákonnej trestnej sadzby.

Pokiaľ je dôvodom dovolania generálneho prokurátora práve uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej

sadzby, teda mimo trestnej sadzby, nemožno konštatovať splnenie ním označeného (ani iného) dovolacieho dôvodu, aj keď je založené na nezákonnosti pri rozhodovaní, ktorá však už nie je pre ďalšie konanie aktuálna. V zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona by sa pri rozhodovaní v novom konaní použilo výhodnejšie znenie zákona. Preto najvyšší súd dovolanie generálneho prokurátora odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania generálneho prokurátora a dotknutým dovolaním uplatnený dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, resp. jeho použitie na základe chyby pri rozhodovaní, by v novom konaní nemohlo viesť k náprave a ani zmene rozhodnutia. Dovolanie by v konečnom dôsledku nemohlo úspešne splniť ním sledovaný účel nápravy.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolania generálneho prokurátora a obvinených V. N. a V. G. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.